

Keramikkurs fra varme helvete

Det blir både fødsel og død i Susie Wangs «The Look», om ikke nødvendigvis i den rekkefølgen. Blodig voldsomt, makabert og fryktelig morsomt er det uansett.

Og det vil bli blod. Mona Solhaug og Jan Sælid i Susie Wangs «The Look» på Nationalteatret. (Simen Ulvestad)

Av Mode Steinkjer

01/05/2022 10:17

5/6

TEATER**«The Look»****Av Susie Wang****Regi og tekst: Trine Falch****Med Jan Sælid, Mona Solhaug, Stine Fevik, Julie Solberg, Phillip****Isaksen****Nationalteatret, Amfiscenen**

Du vet aldri helt hva du kan vente deg når teaterensemblet Susie Wang gyver løs på den mellommenneskelige ondskapen med longdrinks breddfulle av eder, galle og beksvart humor. Nå har de inntatt Nationalteatret med «The Look», som er nok et dypdykk ned i en filmatisk pastisj med referanser til skrekkfilm og psykologisk horror, hvor alt symboliserer det være seg individuell dårskap eller dunkle drifter. Igjen har de lagt handlingen til et langt varmere sted enn på våre nordlige breddegrader, men den fredelige scenen som møter deg er bedragersk. Et paradisi skal bli et lite helvete, blodet skal flyte, og aldri har vel Susie Wang vært mer infame enn i «The Look», som var de greske guder som har sett seg lei på menneskenes overfladiske destruktivitet og avsier dommen gjennom total ydmykelse og utslettelse. Men fra det ødelagte kommer gjerne nytt liv, og man kan ikke bli annet enn mektig imponert over hvilken vill fantasi som ligger bak «The Look»s variant av Fugl Fønix-myten.

Fargene på scenedekorasjonen er i knall pastell, fargerike og svette på en og samme tid. Tenk deg en gresk øy, hvor du er plassert inne i et stort rom med varme fliser på det store gulvet, med keramikkvaser og urner utstilt på veggen og de luftige dørene åpner seg ut mot en patio hvor den azurblå himmelen over havet lyser opp det hele.

Scenograf Bo Krister Wallström og lysansvarlig Phillip Isaksen skaper et illusorisk blått av ro og fredssommelighet. Rommet er spartansk innredet med en keramikkovn, noen spinkle arbeidsstasjoner og en utslagsvask. Men siden dette er Susie Wang, vet du at selv den mest unnselige gjenstand kan bli bokstavelig talt uhyrlig, og at de idylliske fasadene kan skjule skrekkinngjagende krefter hvor menneskelige drifter tar uante former. Halve moroa med Susie Wang er å prøve å finne ut av hemmelighetene før de åpenbarer seg.

Det strammer seg til i Susie Wang: «The Look». Her Jan Sælid og Stine Fevik. (Simen Ulvestad)

For moro er det, på grenseoverskridende vis. For å si det sånn, anbefalingen om 16 års aldersgrense på «The Look» er ikke tatt ut av løse lufta. Regissør Trine Falch benytter seg av kjente virkemidler, men der hvor hun ofte, som i forgjengeren «Licht Und Liebe», sakte bygger opp handlingen, kan man trygt si at her får man et anslag like brått og actionpreget som i en Quentin Tarantino-film. Å røpe for mye av handlingen vil ødelegge opplevelsen som eskalerer gjennom brå skift og overraskende hendelser på det fysiske planet, men også gjennom måten samspillet mellom de ulike figurene maner fram stemningsskifter og psykologiske kast ved bruk av ord og blikk. Et lengre midtparti hvor det menneskelige dreies i nye former på mer eller mindre abstrakt vis, er en eskalerende oppvisning i underspilt, paradisk dramatik.

Og her er blikkene – «The Look» – absolutt en handlingsdriver i seg selv. Skuespiller Jan Sælid gjør imidlertid svært mye utover å «blikke». Han blir katalysatoren for det meste i stykket, mens han sprader rundt naken i åpen slåbrok, og mer enn utfordrer blikkene til tre amerikanske turister (Stine Fevik, Mona Solhaug, Julie Solberg) som ankommer stedet i åletrange kjoler, på høye hæler og et solid fundament av selvsikkerhet. Det osrer eventyrtrang, seksualitet og «know how», og ja, alt foregår på engelsk, det vil for turistenes del si texasamerikansk med overdreven «twang». Men Susie Wang er aldri mer kompliserte i måten de anvender språk og dialog på enn at alle vil forstå handlingen.

Det er virkelig idyll av det slaget vintertrøtte nordmenn gjerne drømmer om som møter publikum når det hele starter. En høygravid kvinne (Mona Solhaug) pusler i keramikkverkstedet sitt, vi er trolig på en sommervarm gresk øy og hun forbereder et kurs i leire for tilreisende. Fra en stor leirblokk skjærer hun ut klumper som hun legger klar på arbeidsstasjonene, hun tar en ferdig vase ut av brenneovnen og slapper av med en røyk (!). Ingenting av det hun gjør er tilfeldig for det som skal skje den neste halvannen timen. Et gjennomgående trekk ved Susie Wang er at de får deg til å glemme ting underveis fordi både oppbygningen av enkelte scener og absurde situasjoner underveis tar all oppmerksomheten. Så slår detaljene tilbake, og det ofte på fryktelig, makabert eller forunderlig vis. Fanney Antonsdóttir og Terje Rødsvøls spesialeffekter tar denne gangen kaka, lag på lag med groteske påfunn som vitterlig gjør vondt der du sitter, inkludert tapetkniv på steder du aller minst vil ha den.

«The Look» har alt dette etter hvert som den utfolder seg som en sørkoreansk skrekkfilm, her ispedd den klassiske amerikanske katastrofefilmens enkle drivkraft og kanskje også skrekkfilmer basert på golem-mytene, være seg de amerikanske B-filmene eller de opprinnelige tyske ekspresjonistiske filmene om golem. Keramikeres innimellom høytravende utlegninger om hvordan leiren blir levende får her ny betydning.

Martin Langlies komposisjoner er et av forestillingens mest vellykkede virkemidler, når han som en maestro på soundtrackets premisser antyder og bygger opp under, varsler, maler ut og konsoliderer med musikken. Han var medstifter av Susie Wang sammen med Falch, Wallström og Solhaug, enkelte av dem fra frigruppa Baktruppen som herjet fra 1990-tallet og utover. Fra den gangen har de skiftet fokus mot fantasien og fiksjonen, og med denne femte oppsetningen legger de seg helt i bresjen blant de frie gruppene i Norge. Nationalteatret viser igjen hvor vellykket det kan være når de inviterer nettopp nyskapende ensembler som Susie Wang inn i nye samarbeidsformer i institusjonsteatrets løse rammer, slik de gjorde med De Utvalgte «Brannen» og [Espen Klouman Høiner/Signe Becker/Camilla Barratt Dues «Den skinnende byen» tidligere i år.](#)

Susie Wangs «The Look» er en fantastisk fabel, umiskjennelig også spunnet over sagnene om en Pandoras eske, eller krukke. Vi er tross alt i Hellas. Det som tyter ut av gudenes herjinger er ikke nødvendigvis ulikt alt annet Susie Wang har gjort, men de viderefører sine beste ideer og maner fram det som skjer på virtuost vis, uten digitale hjelpemidler eller andre former for snarveier. «The Look» er en teatralisk B-film så god som noen B-film kan være, laget med «old school» spesialeffekter og det fantasisprengende som fremste egenskap, svært godt formidlet også av et skuespillerensemble som har det forferdelig morsomt på scenen. Også det bokstavelig talt. Slik blir «The Look» en B-film på teater skapt av det fremste A-laget i sin klasse.

Amerikanske turister spilt av Mona Solhaug, Julie Solberg og Stine Fevik i Susie Wangs «The Look». (Simen Ulvestad)

Jule Solberg og Mona Solhaug i Susie Wang: «The Look». (Simen Ulvestad)